

Arrest

nr. 205 546 van 20 juni 2018
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A.-S. ROGGHE
Citadellestraat 167
7712 HERSEAUX**

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 8 mei 2017 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 5 april 2017.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 30 maart 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 mei 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. VERHAERT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN *loco* advocaat A.-S. ROGGHE, en van attaché J. VERSTRAETEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekster kwam België binnen op 10 september 2015 en diende op 11 september 2015 een asielaanvraag in.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoekster op 29 januari 2016 door de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: de DVZ) overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS). Verzoekster werd gehoord op het CGVS op 13 oktober 2016 (hierna: CGVS I) en op 13 februari 2017 (hierna: CGVS II) in het Arabisch.

1.3. Op 5 april 2017 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

U verklaarde de Irakese nationaliteit te hebben en een soenniet te zijn. U verklaarde geboren te zijn op 24 april 1983 in Irak. U woonde vanaf uw 6 jaar in de wijk Karrada te Bagdad.

U huwde op 15 juni 2005 met uw man – die als taxichauffeur werkte – en woonde na uw huwelijk in de Tunis wijk te Bagdad bij zijn familie. In 2006 verhuisde uw familie naar de wijk Adhamiyah, te Bagdad.

Na het krijgen van twee kinderen met uw man verhuisde u naar de Sleigh wijk, te Bagdad.

In 2011 scheidde u van uw man en ging u opnieuw bij uw familie wonen in Adhamiyah. U scheidde van uw man met onderlinge toestemming omwille van problemen met zijn sjiitische familie. De familie van uw man beschuldigde u ervan een relatie te hebben met uw schoonbroer en zette u onder druk om ook sjiit te worden, maar u weigerde dit.

In de periode na uw scheiding werd u onder druk gezet door uw broers om terug bij uw man te gaan.

In 2012 huwde u opnieuw met uw man en verhuisde u naar de wijk al-Talba al-Thania, te Bagdad. U had tijdens uw tweede huwelijk met uw man geen contact meer met uw schoonfamilie.

Begin 2015 sloot uw man zich aan de sjiitische militie bij Asaïb Ahl al-Haq (AAH). Hij begon u en uw kinderen te mishandelen. Hij verbrandde de hand van uw zoon A. en zette hem verschillende keren het mes op de keel. U vroeg hulp aan uw broers, maar zij zeiden dat u het zelf moest oplossen. Uw broer Osama wou u tot paria laten verklaren omdat hij tegen het idee van een scheiding was.

Op 25 augustus 2015 kwam de huiseigenaar bij u thuis langs om uw achterstallige huur te innen. Hij dreigde ermee klacht in te dienen en u en uw gezin op straat te zetten wanneer u niet zou betalen. U belde uw man Ali op en hij zei dat u de huiseigenaar moest laten doen. Hij verweet u aan de telefoon dat u een soenniet bent en zei dat hij u en uw kinderen ging vermoorden. Na het telefoongesprek met uw man belde u naar uw moeder, nam u een taxi en ging u samen met uw kinderen bij haar thuis. U bleef daar voor een korte periode en keerde nadien terug naar huis, waar u tot uw vertrek uit Irak verbleef.

U verliet Bagdad op 28 augustus 2015 samen met uw kinderen en nam het vliegtuig naar Erbil. Vanuit Erbil reed u op 29 augustus 2015 met de bus naar Turkije. Vanuit Turkije reisde u met de boot naar Griekenland. U zette vanuit Griekenland uw reisweg verder over land en reisde onder meer door Macedonië, Servië, Hongarije en Duitsland om op 10 september 2015 aan te komen in België. U diende uw asielaanvraag in België in op 11 september 2015.

In februari 2016 kreeg u van uw broer Mohammed een bericht dat uw ouders overleden waren op 20 februari 2016. Uw broer wou eerst niet zeggen dat ze vermoord waren. Eind februari zei uw broer dat uw ex-man Ali hen vermoord had. Sindsdien heeft u geen contact meer met uw broer omdat hij u verantwoordelijk acht voor de dood van uw ouders.

Begin maart 2016 ontving u een scheidingsakte van uw man Ali. Nadat u de scheidingsakte ontving, deblokkeerde u uw ex-man op Viber. U ontving vervolgens via Viber dreigberichten van uw ex-man, na deze dreigberichten stopte u uw Viber-account en gebruikte u een Belgisch nummer.

Ter staving van uw asielaanvraag legde u volgende documenten voor: uw identiteitskaart, uw nationaliteitsbewijs, de identiteitskaarten van uw zonen, de nationaliteitsbewijzen van uw zonen, uw huwelijksakte, foto's van u met uw nieuwe man van wie u nu weer gescheiden bent, een foto met uw moeder, foto's van verwondingen als gevolg van mishandelingen door uw man, foto's van u tijdens avondschoon, foto's van uw zoon in België die gekwetst is, een bericht van uw ex-man en uw broer, een uittreksel van de gegevens van u en uw ex-man uit het bevolkingsregister, een scheidingsakte en uw woonstkaart.

B. Motivering

U vreest dat u bij een terugkeer naar Irak zal vermoord worden door uw ex-man die sinds begin 2015 lid werd van de sjiitische militie Asaïb Ahl al-Haq. Hij zou u en uw kinderen willen vermoorden omdat u soenniet bent.

Er dient echter te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent aannemelijk te maken dat u in Irak actueel een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie dient te koesteren.

Het Commissariaat-generaal (CGVS) meent immers dat uw asielrelaas ongeloofwaardig is.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat uw verklaringen over het feit dat uw man sjiïet is en lid is van Asaïb Ahl al-Haq tegenstrijdig zijn met de verklaringen die uw man aflegde in de scheidingsakte van 13/01/2016 die u zelf voorlegde. In het vertaalde document staat immers als volgt genoteerd: "Hij verklaart ook dat zijn vrouw het bed de laatste vier maanden heeft verlaten en dat de beklaagde niet zwanger is, ze behoren beide tot het hanafisme". Uit verschillende bronnen waarover het CGVS beschikt, blijkt dat het hanafisme één van de vier soennitische scholen is. Naast de school van het hanafisme bestaan er in het soennisme nog drie andere scholen nl. Maliki, Shafi'i en Hanbali. De school van het hanafisme zou bovendien de belangrijkste soennitische school zijn in Irak. Tevens zou deze school gekenmerkt worden door 'haar liberale religieuze oriëntatie waarin geloof belangrijker is dan praktijk en door haar tolerantie voor verschillen binnen de moslimgemeenschap' (Hanafi Islam, global security.org). Dat uw man bij de rechtbank in al-Aazamiah verklaard heeft dat u beiden tot het hanafisme behoort, betekent dus dat hij verklaarde dat hij soenniet was en geen sjiïet is. Toen u met deze informatie geconfronteerd werd, verklaarde u dat u denkt dat ze een fout gemaakt hebben en dat ze het enkel over u hadden wanneer ze verwezen naar het feit dat u beiden tot het hanafisme behoorde (CGVS I, pg. 22). U zei verder ook nog dat hij u misschien meer wou 'viseren' en 'beschadigen' (CGVS I, pg. 23). Dergelijke verklaringen zijn niet afdoende en betreffen enkel vermoedens over de reden waarom uw man niet zou vermeld hebben dat hij sjiïet is en u soenniet bent. Bovendien is het weinig waarschijnlijk dat wanneer uw man werkelijk een overtuigd sjiïet is, hij dit zou verzwijgen en niet zou benadrukken voor een rechtbank. U verklaarde immers dat uw man u wou vermoorden omwille van uw soenniet zijn. Wanneer hij u bedreigde aan de telefoon toen u een discussie had met de huisbaas zei hij onder meer : "jullie zijn soennieten, jullie zijn vuile soennieten, jouw kinderen zijn ook vuil zoals jou (CGVS, pg. 13)". Het feit dat hij dergelijke haat ten opzichte van soennieten tentoon spreidt, maakt het dan ook niet aannemelijk dat - wanneer hij werkelijk sjiïet zou zijn - hij dit niet in de verf zou zetten voor de rechtbank. Het feit dat u documenten neerlegde die tegenstrijdig zijn met de kern van uw asielrelaas – het feit dat uw man een fundamentalistische sjiïet is die lid is van Asaïb Ahl al-Haq – ondermijnt dan ook op ernstige wijze de geloofwaardigheid van uw asielrelaas. De scheidingsakte benadrukt immers dat uw man een soenniet is en geen fundamentalistische sjiïet.

Daarnaast legde u tegenstrijdige en inconsistente verklaringen af over de problemen die u met uw sjiïtische schoonfamilie in Irak zou gekend hebben voor de eerste scheiding van uw man plaatsvond. Zo verklaarde u tijdens het eerste gehoor bij het CGVS tot driemaal toe dat uw schoonfamilie u ervan beschuldigde een relatie te hebben met uw schoonbroer (CGVS I, pg. 13, 15 & 17). Er werd u tijdens het tweede gehoor verschillende keren gevraagd of uw schoonfamilie u ooit beschuldigd had van overspel. U zei eerst: "nee, ik kan het me niet herinneren (CGVS II, pg. 3)". Vervolgens verklaarde u nog twee keer dat u het zich niet kon herinneren (CGVS II, pg. 3). Toen u op het einde van het gehoor werd geconfronteerd met uw eerdere verklaringen, nl. dat uw schoonfamilie u zou beschuldigd hebben van een relatie met uw schoonbroer, bleef u volharden in het feit dat u het niet kon herinneren. U zei dat u het zich niet kon herinneren omdat u veel had meegemaakt en hij u bedreigd had, uw kinderen mishandeld had en u uw ouders verloren had (CGVS II, pg. 17). Dergelijke uitleg is echter niet afdoende aangezien u zich tijdens het eerste gehoor de beschuldiging van uw schoonfamilie – een beschuldiging van overspel, toch geen onbelangrijk gegeven – wel kon herinneren en u dit zelfs spontaan aanhaalde. Wat betreft uw verklaringen over de geheugenproblemen die u zou kennen omwille van al uw problemen, dient opgemerkt te worden dat u geen enkel objectief element (bv. een medisch attest) voorlegt waaruit zou kunnen blijken dat u geheugenproblemen zou kennen die dermate ernstig zijn dat u niet in staat zou zijn uw relaas op een coherente manier te brengen.

Daarnaast legde u ook over het moment waarop de problemen met uw sjiïtische schoonfamilie begonnen vage verklaringen af. Zo verklaarde u tijdens het eerste gehoor tweemaal dat de problemen met uw schoonfamilie begonnen na de geboorte van uw tweede zoon, of dat ze dan erger begonnen worden (CGVS I, pg. 15). Toen u tijdens het tweede gehoor werd gevraagd wanneer de problemen begonnen verklaarde u dat het 'na een tijdje was' (CGVS II, pg. 3). U kon echter niet verduidelijken wat u bedoelde met een tijdje en zei enkel dat u het zich niet kon herinneren omdat u veel had meegemaakt (CGVS II, pg. 3). Toen u gevraagd werd wanneer de problemen onoverkomelijk werden, antwoordde u niet op de vraag, maar reageerde u simpelweg dat u hier niet was om over die problemen te spreken (CGVS II, pg. 3). Het feit dat u over uw problemen in Irak met uw sjiïtische schoonfamilie tegenstrijdige – over uw schoonfamilie die u beschuldigde een relatie te hebben met uw schoonbroer - en vage – over

het begin van de problemen met uw schoonfamilie en wanneer deze onoverkomelijk of erger werden – verklaringen aflegde, doet ernstig afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw asielrelaas en de sjiitische afkomst van uw schoonfamilie en uw man. Er kan redelijkerwijze van u verwacht worden dat u hierover coherente en gedetailleerde verklaringen aflegt. Het gaat immers over de problemen die de oorzaak vormden van de eerste scheiding met uw man.

Voorts dient te worden opgemerkt dat u weinig consistente verklaringen aflegde over de bedreigingen die uw man ten opzichte van u en uw kinderen uitte. Zo verklaarde u tijdens het eerste gehoor niet te weten wanneer uw man de hand van uw zoon A. had verbrand en verklaarde u enkel dat het in 2015 was (CGVS I, pg. 19). Toen u gevraagd werd wat de reden was waarom hij de hand van uw zoon A. had verbrand, verklaarde u dat het voor 'geen reden' was (CGVS I, pg. 19). Toen u tijdens het tweede gehoor werd gevraagd wanneer uw man de hand van uw zoon A. had verbrand verklaarde u aanvankelijk dat het in juni 2015 was, maar dat u zich het niet kon herinneren. U verklaarde voorts dat u zich niet kon herinneren wat er die dag gebeurd was, ook al werd u dit twee keer gevraagd (CGVS II, pg. 6). Toen u tijdens dat tweede gehoor werd gevraagd waarom uw man dit deed verklaarde u dat hij het deed omdat hij onder invloed van drugs was. U zei vervolgens dat uw man diezelfde dag het mes op de keel zette van A. en u had geslagen (CGVS II, pg. 7). Nadien verklaarde u plots dat het niet allemaal gebeurd was op dezelfde dag maar dat hij wel op dezelfde dag de hand van uw zoon had verbrand en u had geslagen (CGVS II, pg. 7). Vervolgens verklaarde u dan weer dat het wel allemaal op dezelfde dag gebeurd was, dus ook het feit dat hij een mes op de keel had gezet van uw zoon (CGVS II, pg. 7). Het feit dat u dergelijke volatiele verklaringen aflegde over de dag dat de hand van uw zoon verbrand werd door uw ex-man - waarbij u eerst verklaarde u niet te kunnen herinneren wat er die dag gebeurd was en vervolgens wel wist wat er die dag gebeurd was maar hierover wisselende verklaringen aflegde - doet ernstig afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw asielrelaas. Er kan immers redelijkerwijze verwacht worden dat wanneer uw zoon op een dergelijke manier mishandeld zou worden door uw ex-man en dit de enige keer was dat hij dit deed, u hierover coherente en samenhangende verklaringen aflegt en u dit spontaan verklaart wanneer u gevraagd wordt te beschrijven wat er die dag gebeurd was.

Daarnaast legde u vage verklaringen af over de periode waarin deze mishandeling plaatsvond en op welk moment van de dag dit was. Toen u werd gevraagd wanneer uw ex-man het hand van uw zoon verbrand had, verklaarde u tijdens het eerste gehoor dat u niet wist wanneer het was. U zei enkel dat het gebeurde in 2015 (CGVS II, pg. 19). Tijdens het tweede gehoor verklaarde u opnieuw dat u het zich niet kon herinneren en zei u dat het misschien in juni 2015 was (CGVS II, pg. 6). U wist bovendien niet op welk moment van de dag het was gebeurd (CGVS II, pg. 8). Het feit dat u dergelijke vage verklaringen aflegde over de dag waarop uw ex-man het hand verbrand had van uw zoon en u zelfs geen idee heeft of het in de voormiddag, namiddag of avond was, doet ernstig afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw asielrelaas. Er kan immers redelijkerwijze van u verwacht worden dat wanneer uw zoon het slachtoffer wordt van dergelijke feiten u hierover minder vage en meer gedetailleerde verklaringen aflegt.

Voorts legde u inconsistente verklaringen af over het feit of u uw ex-man in uniform had gezien. U verklaarde tijdens het eerste gehoor dat uw ex-man een militair uniform had en u hem voor het eerst in uniform had gezien in het begin van 2015 (CGVS I, pg. 21). Tijdens het tweede gehoor verklaarde u echter dat u uw ex-man nooit in uniform had gezien (CGVS II, pg. 5). Toen u geconfronteerd werd met uw verklaringen van het eerste gehoor zei u dat dit fout vertaald was en dat u nooit zoiets gezegd had (CGVS II, pg. 17). Dergelijke uitleg is echter weinig aannemelijk aangezien u tijdens het begin van het eerste gehoor verklaarde dat u de tolk goed verstond (CGVS I, pg. 2). Ook op het einde van het eerste gehoor verklaarde u dat u de tolk goed begrepen had (CGVS I, pg. 24). Het feit dat u over dergelijk belangrijk element, nl. het feit dat u uw ex-man in uniform had gezien, tegenstrijdige verklaringen aflegde, ondermijnt verder de geloofwaardigheid van uw asielrelaas. Er kan immers redelijkerwijze van u verwacht worden dat wanneer u uw ex-man in uniform had gezien, u hierover coherente verklaringen aflegde. U legde bovendien ook over andere delen van uw ex-mans militaire uitrusting vage verklaringen af. Zo verklaarde u niet te weten wat voor wapens uw ex-man had en kon u deze niet beschrijven (CGVS II, pg. 5). Dit is weinig aannemelijk aangezien uzelf verklaarde dat hij die wapens steeds op u en de kinderen richtte (CGVS II, pg. 5).

In het licht van deze vaststellingen, nl. het feit dat uw verklaringen over de sjiitische afkomst van uw man tegenstrijdig zijn met documenten die u zelf voorlegde, het feit dat u tegenstrijdige verklaringen aflegde over de problemen met uw sjiitische schoonfamilie, het feit dat u weinig consistente en vage verklaringen aflegde over de bedreigingen die uw man richtte tot uw kinderen en het feit dat u ook over het uniform van uw man tegenstrijdige verklaringen aflegde, kan er geen geloof worden gehecht aan de

bedreigingen die uw ex-man zou geuit hebben waardoor u het land verliet en aan de moord die uw man pleegde op uw vader en moeder en de dreigberichten die hij daarna naar u stuurde.

Gezien er geen geloof kan worden gehecht aan de problemen die u met uw ex-man zou hebben gehad, kan evenmin geloof worden gehecht aan uw verklaringen dat uw ex-man uw ouders zou hebben vermoord en dat uw eigen familie, in casu uw broer, u hiervoor de schuld zou geven.

Het CGVS besluit dat, gelet op de bedrieglijke verklaringen die u aflegde over de problemen die u gekend zou hebben met uw ex-man in Irak (over zijn beweerde sjiitische origine, over zijn beweerde lidmaatschap van AAH, over de gewelddaden die u en de kinderen zouden hebben ondergaan, over de problemen die u zou hebben gekend met uw schoonfamilie, ...), u niet aannemelijk kunt maken dat u bij terugkeer naar Irak vervolgd zou worden door uw ex-man of door uw schoonfamilie. Wat betreft uw mogelijke profiel als gescheiden en/of alleenstaande vrouw meent het CGVS dat u door het afleggen van manifest ongeloofwaardige verklaringen over de omstandigheden van uw beweerde echtscheiding (over uw relatie met uw ex-man, uw relatie met uw schoonfamilie en uw relatie met uw eigen familie) geen zicht geeft op de reële situatie waarin u bij terugkeer naar Irak zou verkeren. Het risico op vervolging of het lijden van ernstige schade dat een gescheiden en/of alleenstaande vrouw in Irak loopt, is immers afhankelijk van verschillende factoren, zoals de omstandigheden van de scheiding en de verdere relatie met haar ex-man, diens familie of haar eigen familie. Gezien u op dit punt blijft volharden in manifest ongeloofwaardige verklaringen, maakt u het bijgevolg onmogelijk om een eventuele vrees voor vervolging in dit opzicht correct in te schatten.

De door u in het kader van uw asielprocedure neergelegde documenten wijzigen voorgaande vaststellingen niet. Uw identiteitskaart, uw nationaliteitsbewijs, de identiteitskaarten en nationaliteitsbewijzen van uw zonen A. en N., uw huwelijksakte, de foto van uw moeder, de foto van u in avondschoon, de foto's van uw zoon in België, uw woonstkaart, het uittreksel van u en uw ex-man uit het bevolkingsregister en uw scheidingsakte bevestigen enkel uw identiteit, beroep en herkomst uit Bagdad en het feit dat u gescheiden bent, wat in deze beslissing niet wordt betwist.

De foto van uw nieuwe man, met wie u volgens uw verklaringen een korte tijd religieus getrouwd was in België, kan hoogstens aantonen dat u een nieuwe relatie hebt gehad in België. U verklaarde echter dat de relatie in tussentijd weer is afgelopen (CGVS II, pg. 15 & 16).

Wat betreft de foto's die u voorlegde in verband met de mishandeling van uw man dient te worden opgemerkt dat er geen bewijswaarde aan dergelijke foto's kan worden toegekend daar deze door mogelijke inscenering van locatie en omstandigheden geen garantie bieden over de authenticiteit van wat werd afgebeeld.

Wat betreft de dreigberichten van uw ex-man en de berichten van uw broer die u in België ontving dient te worden opgemerkt dat aan dergelijke berichten geen bewijswaarde kan worden toegekend aangezien deze het voorwerp kunnen uitmaken van manipulatie of inscenering.

Gelet op dit alles is kunt u niet aantonen dat er op heden in Irak in hoofde van uw persoon een gegronde vrees voor vervolging zou bestaan, en kan u de vluchtelingenstatus dan ook niet toegekend worden.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de nood aan subsidiaire bescherming houdt het CGVS er rekening mee dat de wetgever bepaald heeft dat de term "reëel risico" dient geïnterpreteerd te worden naar analogie met de maatstaf die het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) hanteert bij de beoordeling van schendingen van artikel 3 van het E.V.R.M. (Ontwerp van wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Parl. St. Kamer 2006-2007, nr. 2478/001, 85). Concreet betekent dit dat het risico persoonlijk, voorzienbaar en actueel dient te zijn. Hoewel geen enkele zekerheid vereist is, volstaat een potentieel risico gebaseerd op speculaties, hypothesen, veronderstellingen of vermoedens dan ook niet. Verwachtingen betreffende toekomstige risico's kunnen evenmin in overweging genomen worden

(EHRM, Soering vs. VK – Application no. 14.038/88, 7 juli 1989, para. 94; EHRM, Vilvarajah e.a. v. Verenigd Koninkrijk, 30 oktober 1991, para. 111; EHRM, Chahal vs. V, Application no. 22.414/93, 15 november 1996, para. 86; EHRM, Mamatkoulou en Askarov vs. Turkije, Applications nos. 46827/99 en 46951/99) 4 februari 2005, para 69.)

Ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet bestaat uit “de ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een binnenlands of internationaal gewapend conflict”. Het CGVS betwist niet dat er actueel in Irak sprake is van een binnenlands gewapend conflict. Het CGVS benadrukt echter dat het bestaan van een gewapend conflict een noodzakelijke voorwaarde is voor de toepassing van artikel 48/4, § 2, c) Vw., doch op zich niet volstaat om een internationale beschermingsstatus toe te kennen. Er dient immers sprake te zijn van willekeurig of blind geweld. Willekeurig geweld in de omgangstaal is het antoniem van doelgericht geweld. Het impliceert dat iemand toevallig gedood of gewond kan geraken en dit omdat de strijdende partijen gevechtsmethodes gebruiken die de kans op burgerslachtoffers vergroten. Het begrip houdt in dat een persoon geraakt kan worden door het geweld ongeacht zijn/haar persoonlijke omstandigheden (HvJ 17 februari 2009, C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, para 34; UNHCR, Safe at last? Law and Practice in Selected Member States with Respect to Asylum-Seekers Fleeing Indiscriminate Violence, juli 2011, p. 103).

De vaststelling dat het gewapend conflict gepaard gaat met blind geweld is echter evenmin voldoende om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Overeenkomstig de jurisprudentie van het Hof van Justitie kan het bestaan van een binnenlands gewapend conflict immers slechts leiden tot toekenning van de subsidiaire bescherming “voor zover de confrontaties tussen de reguliere strijdkrachten van een staat en een of meer gewapende groeperingen of tussen twee of meer gewapende groeperingen bij wijze van uitzondering worden geacht een ernstige en individuele bedreiging van het leven of de persoon van de aanvrager van de subsidiaire bescherming (...) teweeg te brengen, omdat de mate van willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt, dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op die bedreiging zou lopen” (HvJ 30 januari 2014, C-285/12, Aboucar Diakité v. de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen, para. 30; zie ook HvJ 17 februari 2009, C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, para. 35 tot 40 en 43). Het CGVS wijst er op dat ook het EHRM in zijn vaste rechtspraak omtrent artikel 3 EVRM oordeelt dat een dergelijke situatie zich slechts voordoet in de meest extreme gevallen van veralgemeend geweld (zie EHRM, NA v. het Verenigd Koninkrijk, nr. 25904/07, 17 juli 2008, para. 115 ook EHRM, Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, para.226, en EHRM, J.H. v. het Verenigd Koninkrijk, nr. 48839/09, 20 december 2011, para. 54).

Uit de jurisprudentie van het Hof van Justitie volgt dat er diverse objectieve elementen in ogenschouw genomen moeten worden om het reële risico voorzien in artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet te evalueren, waaronder het aantal burgers die het slachtoffer zijn van blind geweld, het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten. (zie ook EASO, The Implementation of Article 15(c) QD in EU Member States, juli 2015, pagina 1 t.e.m. 7). Het CGVS wijst er volledigheidshalve op dat ook het EHRM, bij het beoordelen of een situatie van veralgemeend geweld onder artikel 3 EVRM ressorteert, rekening houdt met meerdere factoren (zie bijvoorbeeld EHRM, Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, ara. 214 – 250; EHRM, K.A.B. V. Zweden, nr. 866/11, van 5 september 2013, para. 89 -97). Bovendien adviseert ook UNHCR dat er bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in een gebied rekening wordt gehouden met verschillende objectieve elementen teneinde de bedreiging van het leven of de fysieke integriteit van een burger te kunnen beoordelen (zie bijvoorbeeld de UNHCR “Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan” van 19 april 2016).

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Irak werd het “UNHCR Position on Returns to Iraq” van november 2016 in rekening genomen. Zowel uit dit advies, als de COI Focus “Irak: De veiligheidssituatie in Bagdad” van 6 februari 2017 (waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier) blijkt dat de veiligheidssituatie in Centraal-Irak sinds het voorjaar van 2013 verslechterd is, en dat de situatie, ingevolge het grondoffensief dat IS/ISIL/ISIS in Irak voerde, sinds juni 2014 verder geëscaleerd is. In de loop van 2015 kwam IS/ISIL/ISIS meer en meer onder druk te staan in

verschillende regio's in Irak en slaagden de Iraqi Security Forces (ISF), de sjjiitische milities en de Koerdische pesghmerga er in om IS uit een deel van de veroverde gebieden te verdrijven. In de loop van 2016 werd IS/ISIL/ISIS verder teruggedrongen en werden grote stukken van het gebied onder controle van IS/ISIL/ISIS terug ingenomen door regeringstroepen. Rechtstreekse militaire confrontaties tussen het Iraakse leger en de sjjiitische milities aan de ene, en IS/ISIL/ISIS aan de andere kant vinden hoofdzakelijk plaats in de Centraal-Iraakse provincies Ninewa, Anbar en Kirkuk. Nergens in voornoemd advies van het UNHCR wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Irakees een complementaire vorm van bescherming te bieden. Integendeel, UNHCR adviseert om Irakezen afkomstig uit " areas of Iraq that are affected by military action, remain fragile and insecure after having been retaken from ISIS, or remain under control of ISIS." niet gedwongen terug te sturen en besluit dat deze waarschijnlijk in aanmerking komen voor de vluchtelingstatus of de status van subsidiair beschermde. Aldus bevestigt UNHCR's "Position on Returns to Iraq" dat het geweldsniveau en de impact van het geweld nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren het conflict in Irak. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Bagdad te worden beoordeeld. Dit gebied omvat de hoofdstad Bagdad en het omliggende gebied, inclusief Al-Mahmudiya, Tarmia, Mada'in en Abu Ghraib.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweld dat in de provincie Bagdad plaatsvindt in hoofdzaak de vorm aanneemt van terreuraanslagen enerzijds en mishandelingen, ontvoeringen en moorden anderzijds. Het gros van de terroristische aanslagen zijn toe te schrijven aan de Islamitische Staat. Hoewel de groepering zowel de Irakese veiligheidsdiensten (politie en leger), als burgers tot doelwit heeft, is het duidelijk dat de terreurcampagne van IS/ISIL/ISIS hoofdzakelijk op burgers gericht is. Hierbij viseert IS/ISIL/ISIS voornamelijk, maar niet uitsluitend, de sjjiitische burgerbevolking in Bagdad, dit door het plegen van aanslagen in sjjiitische wijken en op openbare plaatsen waar veel burgers samenkomen. Uit dezelfde informatie blijkt ook dat Bagdad niet belegerd wordt door IS/ISIL/ISIS, noch is er sprake van regelmatige of aanhoudende gevechten tussen IS/ISIL/ISIS en het Iraakse leger. Het offensief dat IS/ISIL/ISIS sinds juni 2014 in Irak voerde, heeft in Bagdad wel tot de mobilisatie van sjjiitische milities geleid. De aanwezigheid van deze milities heeft er voor gezorgd dat de aard, de intensiteit en de frequentie van de acties van IS/ISIL/ISIS in Bagdad veranderd zijn. Voordat IS zijn offensief in Centraal-Irak in juni 2014 had ingezet, vonden er goed gecoördineerde golven van aanslagen over het hele land plaats, al dan niet gekoppeld met uitgebreide militaire operaties, ook in Bagdad. Anno 2015 vonden er daarentegen nauwelijks gecombineerde militaire operaties met (zelfmoord)aanslagen en aanvallen van guerrillastrijders meer plaats. Eerder werd de geweldcampagne van IS in Bagdad getypeerd door frequente, vaak minder zware aanslagen. In de periode van april tot augustus 2016 nam het aantal zware aanslagen in Bagdad echter weer toe. IS zette weer sterker in op bomauto's. De gebeurtenissen in deze periode werden overschaduwd door een enkele, bijzonder dodelijke aanslag op een winkelstraat in de Karrada-wijk in het centrum van Bagdad. In diezelfde periode vielen nog drie aanslagen in de hoofdstad waarbij telkens meer dan tien dodelijke burgerslachtoffers te betreuren vielen. Naast aanvallen gericht op specifieke doelwitten, waaronder de Iraqi Security Forces (ISF), het leger, de politie, en Popular Mobilization Units (PMU), vinden er dagelijks kleinschaligere aanslagen plaats. Het blijven nog altijd deze kleinere aanvallen die de meeste burgerslachtoffers maken. Ondanks de herhaaldelijke golven van bomaanslagen door IS blijft het aantal slachtoffers in Bagdad sinds begin 2015 nagenoeg constant. De sjjiitische milities blijken op hun beurt, samen met criminele bendes en militieleden die op eigen initiatief handelen, voor een groot deel verantwoordelijk te zijn voor de meer individuele en doelgerichte vormen van geweld die er in Bagdad plaatsvinden, met name mishandelingen, ontvoeringen en moorden. Vooral soennitische burgers zouden een groter risico lopen hier het slachtoffer van te worden.

Uit de beschikbare informatie blijkt derhalve dat een groot deel van het geweld dat er in de provincie Bagdad plaatsvindt, doelgericht van aard is. Uit de beschikbare informatie blijkt voorts dat het geweld in de provincie Bagdad maandelijks honderden doden en gewonden opeist. Het CGVS benadrukt evenwel dat cijfergegevens over het aantal slachtoffers en het aantal geweldfeiten niet op zichzelf beoordeeld kunnen worden, maar moeten gezien worden in relatie met meerdere objectieve elementen. Uit de jurisprudentie van het Hof van Justitie en het EHRM volgt immers dat het geweld willekeurig van aard moet zijn, wat betekent dat het blind geweld een welbepaald niveau moet bereiken opdat er sprake kan zijn van ernstige en individuele bedreiging van het leven of de persoon van de aanvrager van de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, c Vw..

In dit opzicht wijst het CGVS er op dat de cijfers in voornoemde COI Focus met betrekking tot het aantal te betreuren burgerslachtoffers niet enkel betrekking hebben op slachtoffers van blind geweld, maar ook op slachtoffers van andere geweldfeiten zoals gerichte ontvoeringen en moorden. Bovendien hebben deze cijfers betrekking op het gehele grondgebied van de provincie Bagdad, dat een oppervlakte van 4555 km² heeft en iets meer dan 7 miljoen inwoners heeft. Het loutere feit dat er geweldfeiten plaatsvinden in de provincie Bagdad, dat hierbij maandelijks honderden burgerslachtoffers vallen, en dat hierbij soms sprake is van blind geweld is op zichzelf bijgevolg onvoldoende om te besluiten dat er in de provincie Bagdad sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van blind geweld zo hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Bagdad louter door zijn aanwezigheid daar een reëel risico loopt op de in dit artikel bedoelde ernstige bedreiging. Teneinde te kunnen vaststellen of het geweld in Bagdad het vereiste niveau van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, § 2, c Vw. bereikt, moeten, overeenkomstig de hierboven aangehaalde jurisprudentie van het Hof van Justitie en het EHRM, bij het beoordelen van de veiligheidssituatie in de provincie Bagdad niet alleen kwantitatieve, maar ook kwalitatieve factoren in rekening gebracht worden, waaronder (doch niet uitsluitend) de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel blind geweld; de geografische omvang van het conflict en de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door blind geweld; het aantal slachtoffers in verhouding tot het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied; de impact van dit geweld op het leven van de burgers; en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten.

Dienaangaande dient opgemerkt te worden dat het openbare leven in Bagdad, ondanks de hierboven beschreven veiligheidsrisico's, niet is stilgevallen. De zware aanslagen in de maanden april tot augustus 2016, hebben bovendien geen negatieve impact gehad op het dagelijks leven in Bagdad. De provincie Bagdad, met een oppervlakte van 4555 km², telt iets meer dan 7 miljoen inwoners, waarvan 87% in Bagdad stad woont. Bagdad is nog steeds een functionerende grootstad. Ondanks de aanwezige veiligheidsrisico's blijven de infrastructuur, het bedrijfsleven en de publieke sector verder functioneren. Bagdad is geen belegerde stad, de bevoorrading met levensmiddelen en andere consumptiegoederen is er verzekerd en winkels, markten, restaurants, cafés, enz. blijven er geopend. Goederen worden verhandeld en zijn vrij verkrijgbaar, al is de levensduurte in Bagdad gestegen en hebben veel inwoners het moeilijk om financieel rond te komen. Het CGVS erkent dat er zich bepaalde problemen voordoen in de drinkwaterbevoorrading en de sanitaire inrichtingen en dat dit in overbevolkte wijken gezondheidsproblemen met zich meebrengt, doch benadrukt dat dit gegeven geen afbreuk doet aan de conclusie dat de bevoorrading met levensnoodzakelijke goederen in Bagdad is verzekerd.

Verder blijkt uit de beschikbare informatie dat de scholen in Bagdad open zijn, dat het schoolbezoek er tamelijk hoog ligt en dat het schoolbezoek er stabiel blijft sedert 2006. Ook dit vormt een relevant gegeven bij de beoordeling van de vraag of de veiligheidssituatie in Bagdad beantwoordt aan de hoger aangehaalde criteria. Indien de situatie in Bagdad van zulke aard was dat een loutere aanwezigheid in, en dus ook verplaatsing binnen, Bagdad een reëel risico op ernstige schade met zich mee zou brengen in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet, kan er immers vanuit gegaan worden dat scholen hun deuren zouden sluiten, minstens dat het schoolbezoek dramatisch zou zijn gedaald, hetgeen in casu echter niet het geval blijkt te zijn.

Uit dezelfde informatie blijkt eveneens dat er in Bagdad gezondheidszorg voorhanden is, ook al staat deze zwaar onder druk, en is de toegang tot dit systeem (vooral voor IDP's) moeilijk. Desalniettemin vormt het gegeven dat er in Bagdad gezondheidszorg voorhanden is, eveneens een nuttige overweging teneinde de impact van het geweld op het dagelijkse en openbare leven in Bagdad in te schatten.

Verplaatsingen in de stad worden weliswaar bemoeilijkt door de talrijke checkpoints, maar anderzijds werd het al meer dan tien jaar geldende nachtelijke uitgaansverbod opgeheven, blijven de verkeerswegen open, en is de internationale luchthaven operationeel. Ook deze vaststellingen vormen een relevante overweging in het kader van de beoordeling van de ernst van de veiligheidssituatie en de impact van het geweld op het leven van de inwoners van Bagdad. Hieruit blijkt immers dat de Iraakse autoriteiten van mening waren dat de veiligheidssituatie dermate verbeterd was dat deze een opheffing van het nachtelijk uitgaansverbod toeliet. Bovendien kan er redelijkerwijs van uitgegaan worden dat indien de Iraakse autoriteiten van mening waren dat de situatie in Bagdad dermate ernstig was dat zij de bewegingsvrijheid binnen de stad zouden hebben beperkt.

De Iraakse autoriteiten hebben bovendien nog steeds de politieke en administratieve controle over Bagdad, en diplomatieke vertegenwoordigers van diverse landen, alsook verschillende humanitaire organisaties en agentschappen van de VN blijven aanwezig in de hoofdstad.

Volledigheidshalve wijst het CGVS er op dat het EHRM in het arrest J.K. and Others v. Sweden van 23 augustus 2016 zijn standpunt omtrent de mogelijke schending van artikel 3 EVRM omwille van de veiligheidssituatie in Irak nogmaals heeft bevestigd. Het EHRM stelde dat, niettegenstaande de veiligheidssituatie in Irak verslechterd is sinds juni 2014, er geen internationale rapporten zijn die het Hof doen concluderen dat de veiligheidssituatie in Irak zo ernstig is dat de terugkeer van een persoon een schending van artikel 3 EVRM inhoudt. (EHRM, J.K. and Others v. Sweden, Application no. 59166/12, van 23 augustus 2016, §110-111).

De Commissaris-generaal erkent dat de veiligheidssituatie in Bagdad nog steeds complex, problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. Als een uit Bagdad afkomstig Irakese asielzoeker omwille van zijn of haar specifieke profiel bescherming nodig heeft, wordt die dan ook verleend. Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het blind geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

Verzoekster voert een enig middel aan dat luidt als volgt:

“Schending van de artikelen 48/2 tot en met 48/5, 62 van de wet van 15.12.1980 betreffende toegang tot het grondgebied, het verblijf, vestiging en de verwijdering van de vreemdelingen, artikel 1 van het verdrag van Genève van 28.07.1951 betreffende de status van Vluchtelingen, de algemene motiveringsplicht, het zorgvuldigheids- en het redelijkheidsbeginsel, als beginselen van behoorlijk bestuur en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29.07.1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en de materiële motiveringsplicht.

Volgens CGVS heeft Verzoekster niet aannemelijk gemaakt dat ze een persoonlijk vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming loopt.

CGVS beschouwt dat haar asielrelaas ongeloofwaardig is.

Vooreerst merkt het CGVS op dat haar verklaringen over het feit dat haar man sjiïet is en is lid van AAH tegenstrijdig zijn met de verklaringen van haar man in de echtscheidingsakte van 13.01.2016.

Hij verklaart in die akte dat ze beide tot het hanafisme behoren.

Verzoeker bevestigt haar verklaringen. Haar ex man is sjiïet. Misschien wilde hij verzoekster beschadigen.

Daarnaast verwijt het CGVS aan Verzoekster tegenstrijdige verklaringen tussen het eerste gehoor en het tweede gehoor.

Tijdens het gehoor dd.13.02.2017 was Verzoekster niet goed. Ze was en is nog steeds depressief. Bovendien was haar kind N. (geboren in 2008) pas teruggekomen van een hospitalisatie (stuk 2). Hij werd geopereerd in hoogdringendheid (geperforeerde appendicitis).

Hij had nog medische zorgen nodig en ze was angstig.

Tijdens het tweede gehoor was het onmogelijk voor Verzoekster zich te concentreren.

Bovendien heeft ze geheugenproblemen ten gevolge van haar depressie en vooral sinds het vermoorden van haar ouders.

Wat betreft de subsidiaire bescherming is de redenering van verwerende partij verkeerd en tegenstrijdig. Ze erkent dat de veiligheidssituatie in Irak sinds het jaar van 2013 verslechterd is en dat het geweld dat in de provincie Bagdad plaatsvindt in hoofdzaak de vorm aanneemt van terreuraanslagen enerzijds en mishandelingen, ontvoeringen en moorden anderzijds. Uit de informatie van CGVS blijkt voorts dat het geweld in de provincie Bagdad maandelijks honderden doden en gewonden opeist.

Nochtans besluit verwerende partij dat de voorwaarden van de subsidiaire bescherming niet vervuld worden. Die besluiten zijn cynisch en onaanvaardbaar.

Het CGVS motiveert als volgt:

“het loutere feit dat er geweldfeiten plaatsvinden in de provincie Bagdad , dat hierbij maandelijks honderden burgerslachtoffers vallen , en dat hierbij soms sprake is van blind geweld is op zichzelf onvoldoende om te besluiten dat er in de provincie Bagdad sprake is van blind geweld zo hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Bagdad louter door zijn aanwezigheid daar een reëel risico loopt op ernstige bedreiging in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.”

Hoeveel doden worden geëist om de subsidiaire bescherming te aanvaarden?

Er is wel in Bagdad een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging voor zijn leven of zijn persoon zoals bedoeld door artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Het middel is gegrond.”

2.2. Stukken

Bij het verzoekschrift voegt verzoekster een medisch verslag met betrekking tot de hospitalisatie van haar zoon N. van 5 februari tot 8 februari 2017.

Ter terechtzitting legt verzoekster een attest van het volgen van een inburgeringscursus neer en een attest van een psycholoog.

De verwerende partij legt een aanvullende nota neer, met daarbij gevoegd, de “COI Focus: De actuele veiligheidssituatie in Bagdad” van 26 maart 2018.

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutive kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

Op grond van artikel 49/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) wordt verzoeksters asielaanvraag hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

2.3.2. De bewijslast

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1, van de richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikelen 4, lid 1, van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1, van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, §1, tweede lid, van de vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal.

Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming (HvJ 22 november 2012, C-277/11, *M.*, pt. 64-68).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5, van de vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit, alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4, van de vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan."*

2.3.3. De vluchtelingenstatus

Het CGVS oordeelde dat verzoeksters asielrelaas ongeloofwaardig is, op grond van de volgende motieven:

(i.) verzoeksters verklaringen, dat haar man sjiïet is en lid is van Asaïb Ahl al-Haq, is in strijd met de gegevens van de scheidingsakte d.d. 13 januari 2016 die zij voorlegt. Deze bevat de volgende verklaring van haar ex-echtgenoot: *"Hij verklaart ook dat zijn vrouw het bed de laatste vier maanden heeft verlaten en dat de beklagde niet zwanger is, ze behoren beide tot het hanafisme"*. Het hanafisme is de belangrijkste soennitische school in Irak en wordt gekenmerkt door 'haar liberale religieuze oriëntatie waarin geloof belangrijker is dan praktijk en door haar tolerantie voor verschillen binnen de moslimgemeenschap' (Hanafi Islam, *global security.org*). De verklaring van haar man voor de rechtbank

in al-Aazamiah, dat zij beiden tot het hanafisme behoren, houdt in dat hij verklaarde soenniet te zijn en geen sjiïet. Met deze informatie geconfronteerd, verklaarde verzoekster dat ze misschien een fout gemaakt hebben en dat de verklaring mogelijk enkel over haar gaat (CGVS I, pg. 22). Verder verklaarde ze dat hij haar misschien wou 'viseren' en 'beschadigen' (CGVS I, pg. 23). Deze verklaringen bevatten slechts vage vermoedens. Het is weinig waarschijnlijk dat wanneer haar man werkelijk een overtuigd sjiïet is, hij dit zou verzwijgen en niet zou benadrukken voor een rechtbank. Verzoekster verklaarde immers dat haar man haar wou vermoorden omwille van haar soenniet zijn. De haat die hij ten aanzien van soennieten tentoon spreidde, doet besluiten dat het niet aannemelijk is dat hij dit niet zou benadrukken voor de rechtbank. Het neerleggen van documenten die strijdig zijn met de kern van het asielrelaas – nl. dat haar man een fundamentalistische sjiïet is, die lid is van Asaïb Ahl al-Haq – ondermijnt op ernstige wijze de geloofwaardigheid van het asielrelaas.

(ii.) verzoekster legde tegenstrijdige en inconsistente verklaringen af over de problemen met haar sjiïtische schoonfamilie voor haar eerste scheiding. Zo verklaarde zij bij het eerste gehoor bij het CGVS tot driemaal toe dat haar schoonfamilie haar ervan beschuldigde een relatie te hebben met haar schoonbroer (CGVS I, pg. 13, 15 & 17). Tijdens het tweede gehoor verklaarde zij driemaal dat zij het zich niet kon herinneren (CGVS II, pg. 3). Verzoekster verklaarde dat ze het zich niet kon herinneren omdat zij veel had meegemaakt en hij haar bedreigd had, haar kinderen mishandeld had en zij haar ouders verloren had (CGVS II, pg. 17). Haar verklaringen over de geheugenproblemen die zij zou kennen omwille van haar problemen worden niet gestaafd met objectieve elementen (bv. een medisch attest).

(iii.) over het moment waarop de problemen met de sjiïtische schoonfamilie begonnen, legde verzoekster vage verklaringen af. Zij verklaarde bij het eerste gehoor tweemaal dat de problemen met de schoonfamilie begonnen na de geboorte van hun tweede zoon, of dat ze dan erger werden (CGVS I, pg. 15). Tijdens het tweede gehoor verklaarde zij dat de problemen 'na een tijdje' begonnen (CGVS II, pg. 3). Zij kon dit niet verduidelijken en zei dat ze het zich niet kon herinneren omdat ze veel had meegemaakt (CGVS II, pg. 3). Gevraagd wanneer de problemen onoverkomelijk werden, antwoordde verzoekster dat ze hier niet was om over die problemen te spreken (CGVS II, pg. 3).

(iv.) verzoekster legde weinig consistente verklaringen af over de bedreigingen die haar man ten opzichte van haar en haar kinderen uitte. Tijdens het eerste gehoor verklaarde ze niet te weten wanneer haar man de hand van haar zoon A. had verbrand en verklaarde enkel dat het in 2015 was (CGVS I, pg. 19). Gevraagd naar de reden waarom hij de hand van haar zoon A. verbrandde, verklaarde ze dat het voor 'geen reden' was (CGVS I, pg. 19). Tijdens het tweede gehoor verklaarde ze aanvankelijk dat het in juni 2015 was, maar dat ze zich het niet kon herinneren. Verzoekster verklaarde voorts dat ze zich niet kon herinneren wat er die dag gebeurd was (CGVS II, pg. 6). Vervolgens verklaarde ze dat hij het deed omdat hij onder invloed van drugs was. En dat hij diezelfde dag het mes op de keel zette van A. en haar had geslagen (CGVS II, pg. 7). Nadien verklaarde ze plots dat het niet allemaal gebeurd was op dezelfde dag maar dat hij wel op dezelfde dag de hand van haar zoon had verbrand en haar had geslagen (CGVS II, pg. 7). Vervolgens verklaarde verzoekster dan weer dat het wel allemaal op dezelfde dag gebeurd was, dus ook het feit dat hij een mes op de keel had gezet van haar zoon, A. (CGVS II, pg. 7).

(v.) verzoekster legde vage verklaringen af over de periode waarin deze mishandeling plaatsvond en op welk moment van de dag dit was. Gevraagd wanneer haar ex-man de hand van haar zoon verbrand had, verklaarde ze tijdens het eerste gehoor dat ze niet wist wanneer het was. Ze zei enkel dat het gebeurde in 2015 (CGVS II, pg. 19). Tijdens het tweede gehoor verklaarde ze opnieuw dat zij het zich niet kon herinneren en zei dat het misschien in juni 2015 was (CGVS II, pg. 6). Zij wist bovendien niet op welk moment van de dag het was gebeurd (CGVS II, pg. 8). Dat verzoekster dergelijke vage verklaringen aflegde over de dag waarop haar ex-man de hand verbrandde en zelfs geen idee heeft of het in de voormiddag, namiddag of avond was, doet ernstig afbreuk aan de geloofwaardigheid van haar asielrelaas.

(vi.) verzoekster legde inconsistente verklaringen af over het feit of ze haar ex-man in uniform had gezien. Zij verklaarde tijdens het eerste gehoor dat haar ex-man een militair uniform had en zij hem voor het eerst in uniform had gezien in het begin van 2015 (CGVS I, pg. 21). Tijdens het tweede gehoor verklaarde zij dat ze haar ex-man nooit in uniform had gezien (CGVS II, pg. 5). Geconfronteerd met haar eerdere verklaringen zei ze dat dit fout vertaald was en dat ze nooit zoiets gezegd had (CGVS II, pg. 17). Deze uitleg is echter weinig aannemelijk aangezien zij tijdens het begin van het eerste gehoor verklaarde dat ze de tolk goed verstond (CGVS I, pg. 2). Ook op het einde van het eerste gehoor

verklaarde ze dat ze de tolk goed begrepen had (CGVS I, pg. 24). Zij legde bovendien ook over andere delen van haar ex-mans militaire uitrusting vage verklaringen af. Zo verklaarde ze niet te weten wat voor wapens haar ex-man had en kon ze deze niet beschrijven (CGVS II, pg. 5). Dit is weinig aannemelijk aangezien zijzelf verklaarde dat hij die wapens steeds op haar en de kinderen richtte (CGVS II, pg. 5).

(vii.) nu er geen geloof kan worden gehecht aan de problemen met haar ex-man, wordt evenmin geloof gehecht aan de verklaringen dat haar ex-man haar ouders zou hebben vermoord en dat haar eigen familie, meer bepaald haar broer, haar hiervan de schuld zou geven.

(viii.) wat betreft verzoeksters profiel als gescheiden en/of alleenstaande vrouw wordt besloten dat de ongeloofwaardigheid van haar verklaringen (over de relatie met haar ex-man, de relatie met haar schoonfamilie en de relatie met haar eigen familie) geen zicht geeft op de reële situatie waarin ze bij terugkeer naar Irak zou verkeren. Het risico op vervolging of het lijden van ernstige schade dat een gescheiden en/of alleenstaande vrouw in Irak loopt, is afhankelijk van verschillende factoren, zoals de omstandigheden van de scheiding en de verdere relatie met haar ex-man, diens familie of haar eigen familie. De vastgestelde ongeloofwaardigheid maakt het onmogelijk om een eventuele vrees voor vervolging in te schatten.

(ix.) de neergelegde documenten wijzigen voorgaande vaststellingen niet. De identiteitskaart, het nationaliteitsbewijs, de identiteitskaarten en nationaliteitsbewijzen van haar zonen A. en N., haar huwelijksakte, de foto van haar moeder, de foto van haar in avondschoon, de foto's van haar zoon in België, haar woonkaart, het uittreksel van haar en haar ex-man uit het bevolkingsregister en de scheidingsakte bevestigen enkel haar identiteit, beroep en herkomst uit Bagdad en het feit dat ze gescheiden is, wat in deze beslissing niet wordt betwist.

De foto van haar nieuwe man, met wie zij volgens haar verklaringen een korte tijd religieus getrouwd was in België, kan hoogstens aantonen dat zij een nieuwe relatie heeft gehad in België. Zij verklaarde echter dat de relatie in tussentijd weer is afgelopen (CGVS II, pg. 15 & 16).

Aan de foto's die verzoekster voorlegde in verband met de mishandeling kan geen bewijswaarde worden toegekend daar deze door mogelijke inscenering van locatie en omstandigheden geen garantie bieden over de authenticiteit van wat werd afgebeeld.

De dreigberichten van haar ex-man en de berichten van haar broer die zij in België ontving, hebben evenmin bewijswaarde aangezien deze het voorwerp kunnen uitmaken van manipulatie of inscenering.

In het middel voert verzoekster *in concreto* aan dat haar man wel degelijk sjiïet is en dat hij haar misschien wilde beschadigen. Zij herhaalt daarmee haar verklaringen voor het commissariaat-generaal. De Raad acht het niettemin bijzonder merkwaardig dat uit de echtscheidingsakte die zij voorlegde en die door haar man werd opgestuurd vanuit Irak blijkt dat zij beiden soenniet zouden zijn. Gelet op het grote belang in verzoeksters relaas van het feit dat haar ex-man sjiïet was en dat dit de oorzaak was van al haar problemen, acht de Raad het inderdaad bijzonder vreemd dat de echtscheidingsakte, die werd opgesteld op basis van de verklaringen van haar ex-echtgenoot, verklaart dat beide echtgenoten soenniet waren. Verzoeksters verklaring dat haar man dit mogelijk opzettelijk zou hebben verklaard om haar asielaanvraag in België te bemoeilijken is niet meer dan een loutere en *post factum*-bewering. Daarenboven ziet de Raad niet goed in waarom haar ex-echtgenoot zich de moeite zou getroosten een echtscheidingsakte te laten opstellen, verzoeksters adres in België te bekomen en deze akte op te sturen om verzoeksters verzoek om internationale bescherming in de war te brengen. Indien hij haar daadwerkelijk zou willen dwarsbomen, kan hij net zo goed geen verdere documenten opsturen ter ondersteuning van haar asielaanvraag. Ook heeft de ex-echtgenoot vanuit Irak geen enkele controle op de documenten die zij ter ondersteuning van haar beschermingsverzoek voorlegt, zodat verzoeksters verklaring niet aannemelijk is. De Raad bevestigt aldus de zienswijze dat het feit dat de echtscheidingsakte vermeldt dat beiden soenniet waren, een ernstige tegenindicatie inhoudt van verzoeksters bewering dat het sjiïet zijn van haar ex-echtgenoot aan de oorzaak ligt van haar problemen.

Met betrekking tot het motief dat verzoekster aanvankelijk tot driemaal toe verklaarde dat haar schoonfamilie haar beschuldigde van overspel met haar schoonbroer (CGVS I, pg. 13, 15 & 17), terwijl ze zich dit bij het tweede gehoor niet meer kon herinneren (CGVS II, pg. 3), merkt de Raad op dat, gezien de zwaarwichtigheid van een dergelijke beschuldiging in een islamitische context - wat bevestigd wordt door verzoeksters verklaring dat deze beschuldiging de oorzaak was van haar eerste

echtscheiding - het niet aannemelijk is dat verzoekster zich dit niet meer zou herinneren. Het feit dat haar zoon N. acht dagen voor het tweede interview werd geopereerd aan een blindedarmontsteking en daarbij gedurende drie dagen werd gehospitaliseerd, doet niet anders besluiten. Uit het voorgelegde medisch attest blijkt dat er sprake is van een goede postoperatieve evolutie en blijkt aldus niet dat er sprake zou zijn van complicaties waarvan kan worden aangenomen dat deze verzoekster als moeder psychisch hebben gedestabiliseerd. Ook het attest dat verzoekster ter terechtzitting neerlegt, bevestigt enkel dat verzoekster een behandeling heeft opgestart bij een psycholoog van *Espace 28*, maar dat actueel nog geen diagnose werd gesteld. Verzoekster legt geen andere bewijsstukken neer waaruit kan blijken dat haar cognitieve vermogens werden aangetast derwijze dat dit een invloed zou hebben gehad op het verloop van het interview. Dezelfde opmerkingen kunnen gemaakt worden waar verzoekster er niet in slaagde eenduidige verklaringen af te leggen omtrent het ogenblik waarop de problemen met haar schoonfamilie precies zijn begonnen. Ook haar verklaringen over de bedreigingen van haar man ten opzichte van verzoekster en de kinderen, waren niet consistent. Bij het eerste gehoor kon zij niet nauwkeurig duiden wanneer haar man de hand van haar zoon A. had verbrand en kon ze enkel verklaren dat dit in 2015 was. Ze slaagde er ook niet in bij benadering aan te duiden op welk ogenblik van de dag dit plaatsvond.

Ook verklaarde verzoekster aanvankelijk dat dit voor 'geen reden' was, terwijl ze in het tweede interview verklaarde dat dit was omdat hij onder invloed van drugs was. Bij het tweede gehoor verklaarde ze aanvankelijk dat dit in juni 2015 plaatsvond, maar dat ze het zich niet kon herinneren. Ze kon zich verder niet herinneren wat er die dag nog gebeurd was (CGVS II, pg. 6). Nadien verklaarde ze dat hij een mes op de keel van A. zette en dat hij haar sloeg (CGVS II, pg. 7). Vervolgens verklaarde ze dat niet alles op dezelfde dag gebeurd was, maar dat de brandwonde aan de hand van A. en de slagen wel werden toegebracht op dezelfde dag (CGVS II, pg. 7). Daarna verklaarde ze echter opnieuw dat het allemaal op dezelfde dag gebeurd was, dus ook dat hij een mes op de keel zette van hun zoon, A.

De Raad is het met het CGVS eens dat de talrijke inconsistenties en vaagheden met betrekking tot de mishandelingen door verzoeksters man omwille van haar soenniet zijn, op ernstige wijze afbreuk doen aan de geloofwaardigheid van de ingeroepen gebeurtenissen. Deze elementen hebben betrekking op essentiële elementen van de ingeroepen vrees. Zoals hoger reeds aangehaald, maakt verzoekster met de verwijzingen naar haar psychologische toestand en de hospitalisatie van haar zoon, niet aannemelijk dat zij niet in staat was verklaringen af te leggen omtrent de kernelementen van haar asielrelaas.

Met betrekking tot de vraag of ze haar ex-man in uniform had gezien, verklaarde verzoekster tijdens het eerste gehoor dat zij hem voor het eerst in uniform zag in het begin van 2015 (CGVS I, pg. 21), terwijl zij tijdens het tweede gehoor verklaarde zij dat ze hem nooit in uniform had gezien (CGVS II, pg. 5). Geconfronteerd met haar eerdere verklaringen zei ze dat dit fout vertaald was en dat ze nooit zoiets gezegd had (CGVS II, pg. 17). Deze verklaring wordt niet aanvaard aangezien zij tijdens het begin van het eerste gehoor verklaarde dat ze de tolk goed verstond (CGVS I, pg. 2). Ter terechtzitting om verduidelijking gevraagd, verklaart verzoekster opnieuw dat ze haar man een keer in militair uniform had gezien, wat dan weer in strijd is met de verklaringen van het tweede interview.

Ook over de overige componenten van haar ex-mans militaire uitrusting legde verzoekster zeer vage verklaringen af. Zo verklaarde ze niet te weten wat voor wapens haar ex-man had en kon ze deze niet beschrijven. De Raad bevestigt dat het feit dat verzoekster er niet in slaagde minimaal de wapens van haar ex-man te beschrijven moeilijk te verenigen is met de bewering dat hij deze wapens steeds op haar en de kinderen richtte (CGVS II, pg. 5).

Gelet op de ongeloofwaardigheid van de sektarische oorzaak van de problemen met haar ex-man, kan evenmin geloof worden gehecht aan de verklaringen dat haar ex-man haar ouders om deze reden zou hebben vermoord en dat haar eigen familie, meer bepaald haar broer, haar hiervan de schuld zou geven.

De Raad is dan ook op grond van de hierboven besproken motieven van oordeel dat verzoeksters ingeroepen vervolgingsfeiten ten aanzien van haar man niet geloofwaardig zijn.

Wat betreft verzoeksters profiel als gescheiden en/of alleenstaande vrouw kan thans slechts worden besloten dat uit de ongeloofwaardigheid van haar verklaringen volgt dat de relatie met haar ex-man, de relatie met haar schoonfamilie en de verstandhouding met haar eigen familie niet kan worden beoordeeld. Verzoekster geeft aldus geen zicht op de situatie waarin ze bij terugkeer naar Irak zou verkeren. Het risico op vervolging of het lijden van ernstige schade dat een gescheiden en/of

alleenstaande vrouw in Irak loopt, is afhankelijk van verschillende factoren, zoals de omstandigheden van de scheiding en de verdere relatie met haar ex-man, diens familie of haar eigen familie. De vastgestelde ongelooftwaardigheid maakt het onmogelijk om een eventuele vrees voor vervolging in te schatten.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoekster geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2), van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 en artikel 48/3 van de vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

2.3.4. De subsidiaire beschermingsstatus

In zoverre verzoekster zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroept op haar asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen dienaangaande. Zij toont niet aan dat zij op deze basis in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, a) en b), van de vreemdelingenwet.

Verzoekster verwijst daarnaast naar de algemene veiligheidssituatie Bagdad.

De Raad herinnert er aan dat hij *in casu* met volheid van rechtsmacht oordeelt, hetgeen een volledig en *ex nunc* onderzoek omvat, zowel van de juridische als van de feitelijke gronden. De Raad stipt aan dat hij bij de beoordeling van ernstige schade, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c), een alomvattende benadering hanteert waarbij in de risicoanalyse rekening wordt gehouden met alle vormen van geweld en andere indicatoren die in deze van belang kunnen zijn. Gelet op deze alomvattende benadering, beoordeelt de Raad de feitelijke voorliggende situatie als volgt.

Het staat inzake de toepassing van artikel 48/4, § 2, c), van de vreemdelingenwet niet ter betwisting dat er in Irak een gewapend conflict is.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Irak op basis van de stukken uit het rechtsplegingsdossier dient te worden vastgesteld dat het gewapend conflict zich niet over het hele land uitspreidt maar zich afspeelt in bepaalde gebieden. Rechtstreekse militaire confrontaties tussen het Iraakse leger en de sjiitische milities aan de ene, en ISIS aan de andere kant vinden hoofdzakelijk plaats in de Centraal-Iraakse provincies Anbar, Ninewa, Salah al-Din en Kirkuk, ten westen, noorden en noordoosten van de provincie Bagdad. In de hoofdstad zelf en in de provincie komt het slechts sporadisch tot gevechten tegen ISIS. In de loop van 2015 kwam ISIS meer en meer onder druk te staan in verschillende regio's in Irak en slaagden de *Iraqi Security Forces* (ISF), de sjiitische milities en de Koerdische peshmerga er in om ISIS uit een deel van de veroverde gebieden te verdrijven. In de loop van 2016 werd ISIS verder teruggedrongen en werden grote stukken van het gebied onder controle van ISIS terug ingenomen door regeringstroepen. Eind 2016 waren de dichtstbijzijnde gebieden onder controle van ISIS meer dan 200 kilometer van Bagdad verwijderd. In juli 2017 werd ook Mosul en het grootste gedeelte van de regio errond heroverd op ISIS, en enkele weken later Tall Afar. De herovering van gebieden bezet door ISIS had een duidelijk voelbare impact op de veiligheidssituatie in Irak in het algemeen in en de provincie Bagdad in het bijzonder. Ook in 2017 is er sprake van een verdere daling van het geweld in Bagdad. De oorlog, die in 2014 nog voor de poorten van Bagdad werd gevoerd, is in 2017 honderden kilometers verder weg. De dreiging dat de hoofdstad zou kunnen vallen is volledig geweken. Aangezien het geweldsniveau en de impact van het geweld nog steeds regionaal erg verschillend zijn, dient bij de beoordeling van de nood aan bescherming van een burger de focus aldus te worden gericht op de regio waar de verzoekster leeft (of de regio van bestemming) en op de beoordeling of deze persoon in deze regio of op de route daarheen een risico loopt in de zin van artikel 48/4, § 2, c).

De Raad hecht inzake de beoordeling van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet belang aan het laatste standpunt van UNHCR inzake de terugkeer naar Irak. Dit standpunt, de "*UNHCR Position on Returns to Iraq*", dateert van 14 november 2016. Verwerende partij verwijst naar dit standpunt in de bestreden beslissing en de vindplaats van dit standpunt is opgenomen in de eindnoten in de informatie van verwerende partij.

De conclusie in het standpunt van UNHCR inzake terugkeer naar Irak luidt (*cf.* punt 47):

“Under the present circumstances, UNHCR urges States to refrain from forcibly returning any Iraqis who originate from areas of Iraq that are affected by military action, remain fragile and insecure after having been retaken from ISIS, or remain under control of ISIS. Such persons, including persons whose claims for international protection have been rejected, should not be returned either to their home areas, or to other parts of the country. Many Iraqis from these areas are likely to meet the criteria of the 1951 Convention for refugee status.

When 1951 Refugee Convention criteria are found not to apply, broader refugee criteria as contained in relevant regional instruments or complementary forms of protection are likely to apply. Depending on the profile of the individual case, exclusion considerations may need to be examined.”

(eigen vertaling: “Onder de gegeven omstandigheden dringt UNHCR er bij de Staten op aan om zich te onthouden van het gedwongen terugsturen van Irakezen die afkomstig zijn van gebieden in Irak die getroffen zijn door militaire acties, fragiel en onveilig blijven nadat ze zijn heroverd op ISIS, of onder controle blijven van ISIS. Deze personen, met inbegrip van de personen wiens verzoeken tot internationale bescherming werden verworpen, mogen niet worden teruggebracht naar hun thuisgebieden of andere delen van het land. Vele Irakezen van deze gebieden zullen waarschijnlijk in aanmerking komen voor de criteria van het Vluchtelingenverdrag van 1951.

Wanneer de criteria van het Vluchtelingengedrag niet van toepassing zouden zijn, dan zullen ruimere vluchtelingencriteria, zoals deze voorkomen in de relevante regionale instrumenten of in bijkomende vormen van bescherming, waarschijnlijk van toepassing zijn. Afhankelijk van het profiel van elke individuele zaak kunnen overwegingen inzake exclusie mogelijkwijze worden onderzocht.”.

UNHCR verzet zich tegen het terugsturen van Irakezen die afkomstig zijn van gebieden in Irak die (i) getroffen zijn door militaire acties, (ii) fragiel en onveilig blijven nadat ze zijn heroverd op ISIS, (iii) onder controle blijven van ISIS.

Uit de landeninformatie die wordt bijgebracht door de partijen kan niet worden afgeleid dat (de hoofdstad) Bagdad onder één van de voormelde gebieden valt.

De hoofdstad en de hele provincie Bagdad bevinden zich onder controle van de Iraakse regering. De beveiliging van Bagdad geniet nog altijd een hoge prioriteit en een substantieel deel van het leger en de federale politie staat in voor de veiligheid van de hoofdstad. Het geweld dat in Bagdad plaatsvindt neemt in hoofdzaak de vorm aan van terreuraanslagen enerzijds en mishandelingen, ontvoeringen en moorden anderzijds. Het gros van de terroristische aanslagen is toe te schrijven aan ISIS. Het doel van ISIS voor Bagdad bestaat er nog steeds in om de Iraakse autoriteiten te dwingen een zo groot mogelijk deel van leger en politie in en rond de hoofdstad te binden en om op deze wijze de aanvalscapaciteit van de strijdkrachten elders in Irak te beperken. Hoewel de groepering zowel de Iraakse veiligheidsdiensten (politie en leger), als burgers tot doelwit heeft, is het duidelijk dat de terreurcampagne van ISIS hoofdzakelijk op burgers gericht is. Daarbij wordt voornamelijk, doch niet uitsluitend, de sjiitische burgerbevolking in Bagdad gevisieerd, en dit door het plegen van aanslagen in sjiitische wijken en op openbare plaatsen waar burgers samenkomen. Het aantal door ISIS uitgevoerde aanslagen in Bagdad is vanaf begin 2017 sterk teruggelopen in vergelijking met de situatie van 2014 tot 2016. Deze trend werd aan het begin van de ramadan in mei 2017 kort onderbroken. Net zoals in de vorige jaren lanceerde ISIS een “*ramadanoffensief*” met een toename van aanslagen in heel Irak. Daarna nam het geweld opnieuw verder af. Voor de eerste keer sinds 2013 is er een significante en bijna constante afname van het geweld over een periode van meer dan een half jaar vast te stellen. ISIS bedient zich nog nauwelijks van gecombineerde militaire operaties met (zelfmoord)aanslagen en aanvallen door guerrillastrijders met infanteriewapens. Aanvallen waarbij militaire tactieken worden gehanteerd zijn uitzonderlijk. Er vinden nog nauwelijks door ISIS gepleegde zware aanslagen plaats. Naast aanvallen gericht op specifieke doelwitten, waaronder de *Iraqi Security Forces* (ISF), het leger, de politie, en *Popular Mobilization Units* (PMU), vinden er dagelijks kleinschaligere aanslagen plaats. Het blijven nog altijd deze kleinere aanvallen die de meeste burgerslachtoffers maken. Hoewel de veiligheidssituatie in Bagdad complex, problematisch en ernstig is, kan uit de landeninformatie niet worden opgemaakt dat er zich in Bagdad militaire acties afspelen. De landeninformatie in het dossier maakt geen melding van militaire confrontaties in Bagdad. Het komt in Bagdad niet of nauwelijks tot open gevechten en er is geenszins sprake van regelmatige of aanhoudende gevechten tussen ISIS en het Iraakse leger. ISIS komt, zoals hoger reeds gesteld, in Irak daarenboven meer en meer onder druk te staan en wordt steeds verder teruggedrongen, weg van de hoofdstad Bagdad.

Het offensief dat ISIS sedert 2014 voert in Irak heeft, onder meer in Bagdad, wel geleid tot de mobilisatie van de sjiitische milities. De aanwezigheid van deze milities in Bagdad heeft ervoor gezorgd dat ISIS minder (zware) terroristische aanslagen pleegt. Wel blijkt dat deze milities, samen met criminele

bendes en met militieleden die op eigen initiatief handelen, voor een groot deel verantwoordelijk zijn voor de meer individuele en doelgerichte vormen van geweld die er in Bagdad plaatsvinden, met name mishandelingen, ontvoeringen en moorden.

Vooraf soennitische burgers zouden een groter risico lopen om hiervan slachtoffer te worden. Soennieten die afkomstig zijn uit andere regio's van Irak (IDP's) worden daarbij meer geïsoleerd.

Betogingen, de toegenomen politieke instabiliteit en de sociale onrust hebben een negatieve impact op de veiligheidssituatie in Bagdad. Het is nog niet tot aanslagen tegen betogers gekomen. De betogingen werden wel gewelddadiger door de deelname van nieuwe groepen die al meerdere keren hebben gepoogd de internationale zone te bestormen.

Het voormelde geweldspatroon heeft tot gevolg dat er in Bagdad maandelijks doden en slachtoffers te betreuren vallen. Wel blijkt uit de informatie, toegevoegd door de verwerende partij, dat het aantal incidenten in Bagdad sinds november 2016 gevoelig is gedaald.

Uit de meest recente ter beschikking zijnde cijfers blijkt dat deze daling zich in de eerste helft van 2017 heeft voortgezet en, behalve een kleine opflakking van het geweld tijdens de ramadan in de maand mei 2017, heeft geleid tot een significante daling van het aantal slachtoffers, tot op een niveau zoals voor het laatst in 2012 gezien.

Niettegenstaande het geweld in Bagdad veel doden en slachtoffers oplevert, dienen ook andere objectieve elementen meegenomen te worden bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Bagdad teneinde te kunnen vaststellen of er actueel al dan niet zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Bagdad aldaar louter door zijn aanwezigheid een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de vreemdelingenwet. Zulke elementen zijn het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel willekeurig geweld, de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door willekeurig geweld, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om Bagdad te verlaten.

De provincie Bagdad heeft een oppervlakte van 4.555 vierkante kilometer en telt meer dan 7.000.000 inwoners, waarvan 87% in Bagdad-stad woont en 13% in een landelijke omgeving. De bevolking bestaat volgens de laatste beschikbare cijfers voor 70% uit sjiïeten en voor 29% uit soennieten. Het geweld in Bagdad is verspreid over het gehele grondgebied van de provincie en er zijn geen duidelijk veiligere of onveiligere zones binnen Bagdad. Er zijn, met uitzondering van de internationale zone, geen wijken die gevrijwaard blijven van geweld.

De impact van het geweld op het dagelijkse leven van de burgers in Bagdad is gemengd. Enerzijds worden de burgers er wel gehinderd door de aanslagen en mensenrechtenschendingen, worden verplaatsingen in de stad bemoeilijkt door de talrijke controles (die nu wel meer en meer worden afgebouwd) en is de politieke en sociale onrust sinds de zomer van 2015 toegenomen. Anderzijds is het openbare leven in Bagdad, ondanks de hierboven beschreven veiligheidsrisico's, niet stilgevalen, blijven de infrastructuur, het verkeer, het bedrijfsleven en de publieke sector er verder functioneren – al zijn er problemen door jarenlang mismanagement en corruptie, door de toestroom van ontheemden uit andere delen van het land en door de talrijke controleposten – en is Bagdad, ondanks de veiligheidsrisico's en de frequente problemen met de infrastructuur, een functionerende grootstad.

Bagdad is, zoals reeds hoger werd opgemerkt, geen belegerde stad. De bevoorrading met levensmiddelen en andere consumptiegoederen is verzekerd en winkels, markten, restaurants, en cafés, blijven geopend. Goederen worden verhandeld en zijn vrij verkrijgbaar, al is de levensduurte in de stad gestegen en hebben veel inwoners het daardoor moeilijker om financieel rond te komen. Het nachtelijke uitgaansverbod dat voorheen meer dan een decennium gold, werd begin 2015 opgeheven en werd sedertdien niet meer opnieuw ingevoerd. De verkeerswegen in Bagdad zijn open en de internationale luchthaven van Bagdad is operationeel. *Checkpoints* worden meer en meer afgebouwd. Hieruit blijkt dat de Iraakse autoriteiten van mening zijn dat de veiligheidssituatie dermate verbeterd is dat deze een opheffing van het nachtelijk uitgaansverbod, alsook de ontmanteling van diverse *checkpoints* toelaat. Indien de Iraakse autoriteiten van mening waren dat de situatie in Bagdad dermate ernstig was, kan er immers redelijkerwijs van uitgegaan worden dat zij de bewegingsvrijheid binnen de

stad zouden beperken. De frequente stroomonderbrekingen hebben tot protestbetogingen geleid. Deze protesten tegen de falende infrastructuur, tegen de corruptie van de overheidsdiensten en tegen de politiek verantwoordelijken konden ongehinderd doorgaan. Inwoners van Bagdad die het zich kunnen veroorloven, hebben een stroomgenerator aangeschaft om de onderbrekingen te overbruggen.

Er is gezondheidszorg voorhanden, ook al staat deze door een aantal factoren zwaar onder druk, en was er in het najaar van 2015 een uitbraak van cholera, die echter kon worden bedwongen. In 2016 en 2017 was er geen nieuwe uitbraak van cholera.

Verder zijn de scholen en universiteiten in Bagdad geopend, er worden nationale toelatingsproeven georganiseerd. Het schoolbezoek ligt tamelijk hoog (de inschrijvingsgraad in basisscholen ligt tussen 92 en 95% en in de lagere graad van de secundaire school zijn 73 tot 80% van de kinderen ingeschreven) en blijft stabiel sinds 2006. Ook dit vormt een relevant gegeven bij de beoordeling van de vraag of de veiligheidssituatie in Bagdad beantwoordt aan de hoger aangehaalde criteria. Immers, indien de situatie in Bagdad van zulke aard was dat een loutere aanwezigheid in, en dus ook verplaatsing binnen Bagdad een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de vreemdelingenwet met zich mee zou brengen, kan er vanuit worden gegaan dat scholen hun deuren zouden sluiten, minstens dat het schoolbezoek dramatisch zou zijn gedaald, hetgeen *in casu* niet het geval blijkt te zijn.

Er is een cultureel leven: er worden concerten georganiseerd (ook in open lucht), en op 8 en 9 september 2017 werd er een kunst- en boekenbeurs georganiseerd in het Abu Nawaspark aan de Tigris. De voetbalcompetitie in de hoogste klasse wordt ook in stadions in de hoofdstad gespeeld. De Iraakse autoriteiten hebben nog steeds de politieke en administratieve controle over Bagdad. Diplomatieke vertegenwoordigers van diverse landen, alsook verschillende humanitaire organisaties en agentschappen van de Verenigde Naties, blijven aanwezig in de hoofdstad.

Bagdad blijkt ook een groot aantal intern ontheemden ("IDP's") op te vangen ("*UNHCR Position on Returns to Iraq*", 16 november 2016 nr. 34) en er blijken sinds het midden van 2015 een toenemend aantal Irakezen terug te keren naar onder andere Bagdad (*Ibid.*, nr. 40).

UNHCR vermeldt nergens dat Irakezen die afkomstig zijn uit Bagdad niet naar Bagdad kunnen worden teruggestuurd. Het standpunt van UNHCR van 14 november 2016 is bijgevolg een duidelijke aanwijzing dat de situatie in Bagdad niet valt onder de toepassing van artikel 48/4, § 2, c), van de vreemdelingenwet.

Gelet op het geheel van de voormelde elementen, dient te worden besloten dat, hoewel de veiligheidssituatie in Bagdad complex, problematisch en ernstig is en dit afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus, er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurige geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico zou lopen om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c), van de vreemdelingenwet.

Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoekster niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet. Verzoekster toont evenmin aan dat zij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

Waar verzoekster in ondergeschikte orde vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen en het dossier terug te sturen naar het CGVS, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft de beslissing van de commissaris-generaal tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen, vermeld in artikel 39/2, §1, 2°, van de vreemdelingenwet.

Verzoekster toont niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen, zoals blijkt uit wat voorafgaat. Het verzoek tot vernietiging kan derhalve niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig juni tweeduizend achttien door:

dhr. C. VERHAERT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

C. VERHAERT